
Kukorelly Endre

**“LET” S NEM EZEKET
ISMÉTELGETIK**

(1)

Ha kimegyek a ház elé, ropog
a februári
hó alatt a jég,

most ez van, pont ez a kevés lesz kicsit
nekem épp
mindenből elég,

kimegyek, aztán meg vissza, vagyis
hát inkább nem
megyek ki,

nincs nagy jövés-menés, a jövésrel is úgy
van, hogy ide se
nagyon jön senki,

a domb alatt nem is jártam még,
nem tudom,
hogymint pontosan mi

van ott, biztos erdő, egy
kanyargós autó-
út, itt maradni

itt maradok, ez jó lesz, úgy is kell, úgy illik,
hogymint legalább
nekem tessék,

nem fogom számolgatni, ami nincs, hogy még mennyi
van hátra, hány
milliárd egység,

maradok, nem véletlenül, de nem is
valami szelíd-
vad elhatározásból,

nem szórakoztatom magam azzal, hogy hol lennék még
ennél is inkább
valahol máshol,

majd nyilván olvad, kisüt, fölszárad,
aztán megint
elázik szépen

az egész, itt ücsörgök a napon egy nem túl kényelmetlen,
de nem is
kényelmes széken

egészen nyárközépig, ha van egyáltalában közepe,
és nem csak
vége a nyárnak,

és ha tényleg akad olyan még, akire
igazából ennyire
sehol se várnak.

(2)

Ez *egy* világ itt. Egy csinosabb darab.
Nem mondhatni,
hogy sok világok.

Egy oldal. Nyugodtan nem vadulnak, nem
nagyon csavarják
föl a lángot.

Aki itt van, azt nem annyira, de
mégiscsak fizeti
művészetért

a nem tudom, kicsoda. A többiek. Az
fizet, aki semmit
sem ért.

Képgyár, képzelő-ipar, azok meg
maximum képeket
ha vágnek,

az én ebből egy árva szót sem értek fizet
az én pedig
*szarok rád*nak.

Na jó, leállok erről a vonalról,
úgysem tudom
jól elmondani

a nincs is mit. Hogy így van kitalálva. Pont
az van ki-
találva, ami.

Ezt a létező legszebb leosztást.
Minden leosztások
legszebbike.

Bombáznak is. Az nem szép. 99.
március huszon-
negyediké.

(3)

Az a közepes tömeg én, ahogy nem túl
gyorsan, nem
is lassan

igyekszik előre a kora esti, egy-
forma körúti
forgatagban,

ahogy más közepes tömegeket
odébbtol,
széjjelválaszt,

már nem veszi észre, de még nem
szokta meg
ezt a várost,

nem látszik lenni kapcsolatban olyan (de
milyen?) nagyon
semmivel,

van vagy nincs, nincs, van, van, amire figyel,
és van, hogy
nem figyel,

arra se, hogy mégis mi volna neki *való*,
azt így nem lehet
pontosan kivenni,

egy kis legcsúnyább színek
és elkopások
közötti semmi,

és ezek a soha
meg nem
szokható szagok

a meg nem
szokható
zajban,

ez a nem valami biztos mozgássor.
Olyan *nem biztos*,
hoggy vagyok

és *nem*
biztos, hoggy
baj van.

Biztos nem. Nem. De. Lépcső. Vagyis
járdaszegély. Onnan
lelépni legyen.

És aztán. Most már forduljon be azon a
sarkon. Valami
ennél jobb helyen.

Nyisson be egy kapun. Csupa
felhő az ég.
A lámpákat

főlkapcsolják. Aztán hajnalban le. Az milyen érzés lehet. Kicsit
előtte még, aki
kapcsol, kivárhat.

1999. június 2.
Stuttgart, Schloss Solitude